

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania J. D.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.
o zapłatę składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 listopada 2016 r.,
wniosku pełnomocnika ubezpieczonego J. D. o uzupełnienie postanowienia
z dnia 4 sierpnia 2016 r., III UK 263/15,

**uzupełnia postanowienie z dnia 4 sierpnia 2016 r.,
III UK 263/15, przez dodanie punktu 3. w brzmieniu: "przyznaje
radcy prawnemu K. W. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną
o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług
tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym".**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2016 r. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej ubezpieczonego J. D. do rozpoznania. Orzekając w punkcie 2. tego postanowienia o kosztach postępowania kasacyjnego, zasądził zaś jedynie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kwotę 1800 zł. Sąd Najwyższy nie rozpoznał natomiast sformułowanego w skardze kasacyjnej wniosku pełnomocnika ubezpieczonego, ustanowionego dla niego z urzędu, o przyznanie

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, które nie zostały pokryte ani w całości, ani też w części.

Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c. (w związku z art. 361 k.p.c.), strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia orzeczenia, a gdy jego doręczenie następuje w urzędzie – od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie orzeczenia, jeżeli sąd nie orzekł, między innymi, o całości żądania. W myśl art. 351 § 2 k.p.c., wniosek o uzupełnienie orzeczenia co do kosztów postępowania sąd może rozpoznać na posiedzeniu niejawnym.

Oceniając wniosek pełnomocnika ubezpieczonego o uzupełnienie postanowienia z dnia 4 sierpnia 2016 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek ten został zgłoszony z zachowaniem terminu, o którym mowa w art. 351 § 1 k.p.c. Jego autor słusznie też podnosi, że w skardze kasacyjnej sformułował wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, który spełniał warunki określone w § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Biorąc to pod uwagę oraz opierając się na treści powołanego wcześniej art. 351 § 1 i 2 k.p.c., a także § 6 w związku z § 12 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia, Sąd Najwyższy orzekł ja w sentencji.